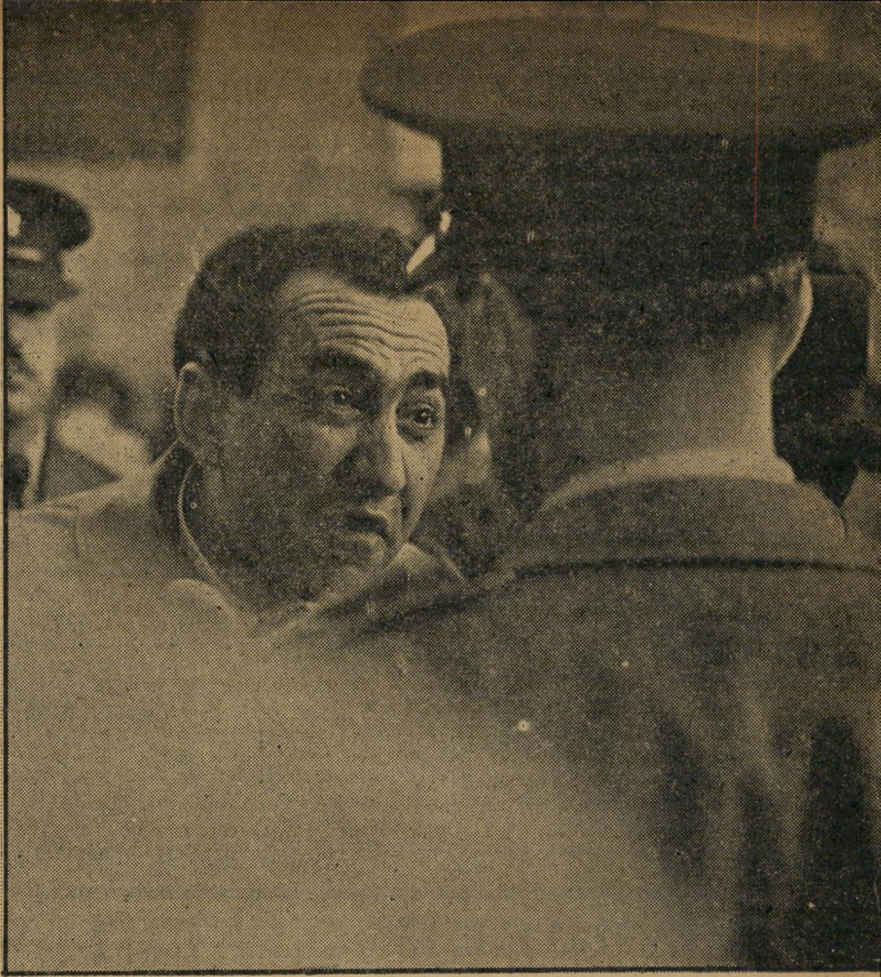

התגאול שני שוטרים ירושלמיים גוררים מרחבת הכנסת נכה מפגין. התנהגותם של השוטרים היתה גסה והם דאגו להסיר תחילה את מספריהם.

החוק זה מול זה ניצבים החוק והקרבן. מאחורי גבו הרחב של השוטר עומד חוק הקיפוח ושלילת הזכויות של הנכה, שהבעת פניו מבטאת את הרגשתו.

נכות גבוהה, שאינו מאפשר להם קיום עצמאי. ישנו בארץ עוד מספר נפגעים שעוקרו בניסויים רפואיים, אולם הם מסתירים את זהותם. על כל פנים המיספר הכולל הא קטן בהרבה מזה שנקבה ממשלת ישראל בדרשה פיצויים מגרמניה עבור נכים אלה. עד לפני כעשר שנים חיו הנכים מתוך נחמה שיקבלו את המגיע להם מממשלת גרמניה, בדיק כשם שקיבלו את שלהם תוך שבי ישראל אחרים מנפגעי הנאצים, שלא איבדו חלקים מגופם ובשרם. אך באותה שנה קיבלה הכנסת חוק שהפך את הקערה על פיה. בחוסר התחשבות משונה הכירה הכנסת בנכות קבלת הכיזויים רק לנכים שנפגעו בשעת המלחמה בנאצים עם נשק ביד. כל אדם שנפגע במחנות, בגיטאות או בדרכים לא היה זכאי לשום תגמול לפי חוק זה.

הנכים והארגון, החלו להרעיש עולמות במוסדות המתאימים. הם פנו אל חברי הכנסת מכל הסיעות, נתקלו בחוסר ידיעה כללי של המצב. לא היה גם חבר כנסת אחד שהאמין שבמדינת ישראל, המבוססת על חוקי המוסר התנ"כי, יתכן קיפוח מדי הים כזה.

לפני כשנה העלה חבר הכנסת בנימין מינץ את הפרשה על סדר יומה של הכנסת. כתוצאה הוקמה ועדת משנה של הכנסת לביורור הבעיה, בראשותו של ח"כ מפא"י קרגמן. הוקמה גם ועדה בינמשרדית בראשותו של ד"ר מיכאל לנדאו ממשרד האוצר, לביורור התביעות. כתוצאה הונחה בתחילת השנה הנוכחית על שולחן הכנסת הצעת חוק של משרד האוצר: חוק נכי מחנות הריכוז הנאצים.

היתר זו הצעה מחרידה בקטגוריית, שהעידה על גישה של התחכמות ומקח מס' חרי על המחיר שישולם לנכים עבור קורבנותיהם. כך, למשל, העניק חוק זה פנסיה לנכים רק מתאריך קבלת החוק, מבלי לדבר על תגמולים רטרואקטיביים.

הסעיפים החמורים ביותר בהצעתו של שר האוצר היו שניים: האחד האומר כי נכה שלא היה בישראל עד שנת 1953 אינו זכאי לכל פיצוי והשני הקובע כי מי ש קיבל פנצ' אינו שהיא תמיכה על חשבון נכותו אינו זכאי לפנסיה.

סעיף זה פירושו שכל נכה שקיבל אי פעם חבילה מזון מאונרא שוב אינו זכאי לפנסיה. תוקפו של חוק זה היה, לפי ה הצעה, ל-12 שנים בלבד. לפי דעת שר ה אוצר חייבים הנכים להבריא מפציעהם כע בור 12 שנה, או למית.

★ ★ ★

"יום גדול היום!"

פיצוי לגישה מסחרית זו של האוצר הוא סיפור, אותו מספרים הנכים עצמם. כאשר באו מספר נכים קטועי אברים אל

הפחדון אפרים רוט קטוע הרגליים, שספג מהלומות ברגליו מאלות השוטרים, מוטל על המדרכה מול בנין הכנסת. מאחוריו רגלי נכה שני